

2) Savienības tiesības ir jāinterpretē tādējādi, ka Direktīvas 2006/112 167. panta un 168. panta a) punktam, kā arī nodokļu neitralitātes, tiesiskās noteiktības un vienlīdzīgas attieksmes principiem nav pretrunā tas, ka rēķina saņēmējam PVN priekšnodokļa atskaitīšanas tiesības var tikt liegtas faktiskā ar nodokli apliekama darījuma neesamības dēļ, kaut gan šā rēķina izsniedzējam adresētajā lēmumā par nodokļa korekciju šā rēķina izsniedzēja deklarētais pievienotās vērtības nodoklis nav ticis koriģēts. Tomēr, ja, ņemot vērā krāpšanu vai pārkāpumus, ko izdarījis šā rēķina izsniedzējs vai kas pieļauti iegādes darījumā, ar kuru tiek pamatotas priekšnodokļa atskaitīšanas tiesības, šis darījums tiek uzskatīts par faktiski nenotikušu, tad, ievērojot objektīvus elementus un neprasot rēķina saņēmējam veikt pārbaudes, kas nav tā pienākums, ir jāpierāda, ka šā rēķina saņēmējs zināja vai tam būtu vajadzējis zināt, ka minētais darījums ir saistīts ar pievienotās vērtības nodokļa krāpšanu, kas ir jāpārbauda iesniedzējtiesai.

(¹) OV C 80, 17.3.2012.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2012. gada 6. novembrī iesniedza Krajský súd v Prešove (Slovākija) — Spoločenstvo vlastníkov bytov MYJAVA/Podtatranská vodárenská prevádzková spoločnosť, a.s.

(Lieta C-496/12)

(2013/C 86/10)

Tiesvedības valoda — slovēņu

Iesniedzējtiesa

Krajský súd v Prešove

Lietas dalībnieki pamata procesā

Prasītāja: Spoločenstvo vlastníkov bytov MYJAVA

Atbildētāja: Podtatranská vodárenská prevádzková spoločnosť, a.s.

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai tādu Eiropas Savienības direktīvu kā Eiropas Parlamenta un Padomes 1999. gada 25. maija Direktīvas 1999/44/EK (¹) par dažiem patēriņa preču pārdošanas aspektiem un saistītajām garantijām, Padomes 1985. gada 25. jūlija Direktīvas 85/374/EEK (²) par dalībvalstu normatīvo un administratīvo aktu tuvināšanu attiecībā uz atbildību par produktiem ar trūkumiem, kā arī citu direktīvu par patērētāju aizsardzību noteikumi ir jāinterpretē tādējādi, ka uz tādu pašu aizsardzību, kāda ir garantēta patērētājiem, var arī atsaukties juridiska persona ar nosacījumu, ka līgumos, uz ko attiecas šī direktīva, tā darbojas nolūkos, kas nav saistīti ar tirdzniecību, tās uzņēmējdarbību vai profesiju?
- 2) Vai tādu Eiropas Savienības direktīvu kā Eiropas Parlamenta un Padomes 1999. gada 25. maija Direktīvas 1999/44/EK par dažiem patēriņa preču pārdošanas aspektiem un saistītajām garantijām, Padomes 1985. gada 25. jūlija Direktīvas

85/374/EEK par dalībvalstu normatīvo un administratīvo aktu tuvināšanu attiecībā uz atbildību par produktiem ar trūkumiem noteikumi ir jāinterpretē tādējādi, ka tiem pret runā ir tāda valsts tiesību norma kā pamatlieta, kurā, ja tiek konstatēts trūkums, kurš ietekmē piegādāto produktu, tādas tiesības prasīt atmaksu, kā, piemēram, tiesības celt prasību atļūdzināt nepamatoti samaksātās summas, var iesniegt tikai par laikposmu no brīža, kad pēdējo reizi pirms lūguma iesniegšanas ir nolāsīti ūdens skaitītāja, kuram ir trūkumi, rādītāji?

(¹) OV L 171, 12. lpp.

(²) OV L 210, 29. lpp.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2012. gada 19. decembrī iesniedza Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Itālija) — Loredana Napoli/Ministero della Giustizia — Dipartimento Amministrazione Penitenziaria

(Lieta C-595/12)

(2013/C 86/11)

Tiesvedības valoda — itāļu

Iesniedzējtiesa

Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio

Lietas dalībnieki pamata procesā

Prasītāja: Loredana Napoli

Atbildētāja: Ministero della Giustizia — Dipartimento Amministrazione Penitenziaria

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai Direktīvas 2006/54/EK (¹) 15. pants (atgriešanās pēc dzemdību atvaļinājuma) ir piemērojams profesionālās sagatavošanas kursa apmeklējumam, kas būtisks darba attiecībām, un vai tas ir jāinterpretē tādējādi, ka pēc atvaļinājuma beigām sieviešu dzimuma darba ņēmējai ir tiesības tikt ieskaitītai atpakaļ tajā pašā vēl notiekošajā kursā, vai tomēr minēto pantu var interpretēt tādējādi, ka sieviešu dzimuma darba ņēmēju var ieskaitīt nākamajā kursā, kaut gan nav droši zināms, kad tas būs?
- 2) Vai Direktīvas 2006/54/EK 2. panta 2. punkta c) apakšpunkts, kurā par diskriminējošu tiek uzskatīta jebkura mazāk labvēlīga attieksme, kas saistīta ar dzemdību atvaļinājumu, ir jāinterpretē tādējādi, ka tas garantē sieviešu dzimuma darba ņēmējai absolūtu aizsardzību, un to nedrīkst mazināt atšķirīgu interešu dēļ pretēji jebkurai būtiskai nevienlīdzībai (Tiesas 1998. gada 30. aprīļa spriedums lietā C-136/95 *Thibault*), tādējādi, ka tas ir pretrunā valsts tiesiskajam regulējumam, kas, uzliekot pienākumu atskaitīt no

profesionālās sagatavošanas kursa un vienlaikus garantējot iespēju piedalīties nākamajā kursā, izvirza mērķi nodrošināt pienācīgu profesionālo sagatavotību, bet atņēma sieviešu dzimuma darba ņēmējai iespēju agrāk piekļūt jaunam darba statusam kopā ar vīriešu dzimuma kolēģiem, kuri arī izturēja konkursu un tika ieskaitīti kursā, saņemot attiecīgo atalgojumu?

- 3) Vai Direktīvas 2006/54/EK 14. panta 2. punkts, saskaņā ar kuru dažāda attieksme nerada diskrimināciju, ja šāda īpašība veido patiesu profesionālo prasību, ir jāinterpretē tādējādi, ka tas ļauj dalībvalstij attālināt tādas darba ņēmējas piekļuvi darbam, kura nav varējusi iziet pilnu profesionālās sagatavošanas kursu dzemdību atvaļinājuma dēļ?
- 4) c) apakšpunkta gadījumā, pat abstrakti pieļaujot [Direktīvas 2006/54/EK] 14. panta 2. punkta piemērojamību tur norādītajam gadījumam, vai tomēr minētā norma kopā ar vispārīgo samērīguma principu ir jāinterpretē tādējādi, ka tā ir pretrunā valsts tiesiskajam regulējumam, kas paredz dzemdību atvaļinājumā esošas darba ņēmējas atskaitīšanu no kursa, nevis nodrošina paralelu kompensācijas kursu izveidi, kas ļautu novērst profesionālās sagatavotības trūkumu, tādējādi apvienojot mātes — darba ņēmējas tiesības un sabiedrības intereses, lai arī ar no tādas izvēles izrietošajām organizatoriskajām un finansiālajām izmaksām?
- 5) Vai Direktīva 2006/54/EK, ja to interpretē tādējādi, ka tā ir pretrunā minētajam valsts tiesiskajam regulējumam, pauž minētajā aspektā *self-executing* normas, ko var tieši piemērot valsts tiesa?

(¹) Eiropas Parlamenta un Padomes 2006. gada 5. jūlija Direktīva 2006/54/EK par tāda principa īstenošanu, kas paredz vienlīdzīgas iespējas un attieksmi pret vīriešiem un sievietēm nodarbības un profesijas jautājumos (pārstrādātā versija); OV L 204, 23. lpp.

Apelācijas sūdzība, ko par Vispārējās tiesas (ceturtā palāta) 2012. gada 9. oktobra spriedumu lietā T-366/11 Bial-Portela & Ca, SA/Iekšējā tirgus saskaņošanas birojs (preču zīmes, paraugi un modeļi) 2012. gada 19. decembrī iesniedza Isdín, SA

(Lieta C-597/12 P)

(2013/C 86/12)

Tiesvedības valoda — angļu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: Isdín, SA (pārstāvji — H. L. Mosback, advokāts, G. Marín Raigal, P. López Ronda, G. Macías Bonilla, abogados)

Pārējie lietas dalībnieki: Iekšējā tirgus saskaņošanas birojs (preču zīmes, paraugi un modeļi), Bial-Portela & Ca, SA

Apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumi:

- atcelt apstrīdēto lēmumu;
- atstāt spēkā ITSB Apelāciju pirmās padomes 2001. gada 6. aprīļa lēmumu, noraidot iebildumus pilnībā;
- piespriest Bial-Portela & Ca, SA atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka Vispārējā tiesa esot sagrozījusi pierādījumus, jo tā pārsūdzētā sprieduma 34. punktā nosprieda, ka "ITSB Apelāciju padome ir nepareizi secinājusi, ka apzīmējumi nav fonētiski līdzīgi". Tomēr Apelāciju padome, pretēji tam, ko norāda Vispārējā tiesa, neesot kļūdījies, konstatējot, ka starp apzīmējumiem nav fonētiskas līdzības, bet tā vietā tā pareizi izvērtēja apzīmējumu fonētisko līdzību un secināja, ka, neskatoties uz apzīmējumu fonētisko līdzību, kopējais apzīmējumu skanējums ir atšķirīgs. Apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskata, ka iepriekš minētais Apelāciju padomes secinājums, kuru Vispārējā tiesa esot sagrozījusi, ir jāatstāj negrozīts.

Turklāt apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka Vispārējā tiesa esot sagrozījusi faktus, jo tā pārsūdzētā sprieduma 40. punktā nosprieda, ka "preces, kas ietilpst 3. klasē, un liela daļa preču, kas ietilpst 5. klasē [...], parasti tiek pārdotas no lielveikalu vitrīnām un tādējādi patērētāji tās izvēlas pēc to vizuālā iepakojuma izvērtēšanas". Šī fakta atklājums netika pamatots ar pierādījumiem un tādējādi esot sagrozīti fakti, ar kuriem bija jāpamato lēmums. Papildus tam šo faktu neizvirzīja neviens no lietas dalībniekiem un tādējādi to varēja ņemt vērā vienīgi tad, ja tas būtu plaši zināms (un, ņemot vērā argumentus par šī fakta ticamības trūkumu, tas ir jāuzskata par tādu, kas pats par sevi izraisa faktu sagrozīšanu). Tādējādi šis fakts nevar būt pamats sajaukšanas iespējas konstatēšanai.

Apelācijas sūdzības iesniedzēja arī apgalvo, ka esot pārkāpts Regulas Nr. 207/2009 (¹) 76. panta 1. punktā (iepriekš — Regulas Nr. 40/94 (²) 74. pants 1. punkts) noteiktais *audi alternam partem* princips un ka Vispārējā tiesa esot kļūdījies Regulas Nr. 207/2009 8. panta 1. punkta b) apakšpunkta un attiecīgās judikatūras piemērošanā, tādējādi pārkāpjot Savienības tiesības. Vispārējā tiesa neesot veikusi konkrēto preču zīmju visaptverošu vērtējumu, ņemot vērā visus atbilstošos šīs lietas apstākļus.

(¹) Padomes 2009. gada 26. februāra Regula (EK) Nr. 207/2009 par Kopienas preču zīmi (OV L 78, 1. lpp.).

(²) Padomes 1993. gada 20. decembra Regula (EK) Nr. 40/94 par Kopienas preču zīmi (OV L 11, 1. lpp.).